

Goos: Et Lovforslag, enslydende med dette, kom første Gang op til dette Ting efter at være vedtaget i Folketinget i Samlingen 1906—07. Det Udvalg, som da blev nedsat, delte sig i et Flertal paa 5 og et Mindretal paa 4 Medlemmer. Flertallet indstillede en Række Ændringer. De fleste af disse var nærmest af formel og redaktionel Art og mødte heller ikke anden Modsigelse fra Mindretallet, end at de ansaas for overflødige. Men med Hensyn til to Paragraffer, §§ 7 og 8, i det foreliggende Lovforslag, foreslog Flertallet en forandret Affattelse af mere væsentlig Betydning. Disse Paragraffer angaa Ansvaret for forud ubevilgede Statsskatters Optrævelse og Statsudgifters Afholdelse og Ansvaret for foreløbige Loves Udstedelse. De Ændringer, man den Gang foreslog, hvilede paa den Betragtning, at der i Lovforslaget, som det forelaa, efter Flertallets Opfattelse tilstræbtes en ensidig Løsning af visse forfatningsmæssige Spørgsmaal om Betingelserne for Ansvaret efter Grundlovens Aand og Konsekvenser, Spørgsmaal, der, som det er bekendt fra vort Forfatningslivs Historie, ere meget omstridte. De Forslag, man indstillede til en forandret Affattelse, hvilede paa den Betragtning, at en ensidig Løsning ikke burde finde Sted ved en Lov om Ministrenes Ansvarlighed, men at Spørgsmaalet om, hvad der er det rette, maa holdes aabent for Domstolene, eventuelt Rigsretten, til Afgørelse af, hvilken af de omstridte Opfattelser der i Virkeligheden var stemmende med Grundlovens Aand og Konsekvens. De forskellige Ændringsforslag, som Flertallet i det da nedsatte Udvalg havde indstillet, blev saa vedtagne af dette Ting ved anden Behandling; men den anden Behandling fandt Sted paa et forholdsvist meget sent Tidspunkt af Samlingen, Forslaget kom altsaa ikke til tredje Behandling og naturligvis end mindre til de gentagne forfatningsmæssige Behandlinger i Folketinget, eventuelt Fællesudvalg osv. I forrige Samling blev Lovforslaget saa fremsat paa ny i dette Ting i den af Regeringen tidligere valgte, af Folketinget vedtagne Skikkelse, og der blev atter nedsat et Udvalg, som imidlertid ikke førte Sagen videre end til en foreløbig Behandling. Ved denne foreløbige Behandling enedes atter et Flertal om at forelægge Lovforslaget for Tinget væsentlig i den formelle Skikkelse, som det havde modtaget ved anden Behandling i den forrige Samling. Men med Hensyn til §§ 7 og 8 fik man Betænkelighed ved

den Affattelse, som det tidligere Udvalg havde indstillet og dette Ting havde vedtaget, idet det i alt Fald kunde faa Udseende af, at den Ensidighed, som man havde fundet i Lovforslagets Affattelse, nu var vendt til den anden Side, og at Hensigten ikke var naaet ved den da foreslaaede og vedtagne Redaktion: at Forslaget i den Henseende skulde være ganske neutralt lige overfor de omstridte forfatningsmæssige Spørgsmaal. Ifølge et Initiativ — det hører jo egentlig til Udvalgets Hemmeligheder —, som blev taget af et nyt Medlem af Udvalget, det ærede 6te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), enedes derfor et Flertal foreløbig om at affatte Lovforslagets §§ 7 og 8 paa en Maade, der gjorde det aldeles klart, at Lovforslaget, affattet paa denne Maade, var kemisk rent for enhver Partitagen i de omstridte Spørgsmaal, en Partitagen, vi vedblivende maatte betragte som liggende udenfor Opgaven for en Ministeransvarlighedslov. Men denne foreløbige Vedtagelse af et Flertal bragte ikke noget endeligt Resultat i Udvalget. Det sluttede ikke sine Arbejder, men maatte, den sidste Dag Rigsdagen var samlet, afgive en Beretning om, hvorledes Sagen var bleven behandlet i Udvalget, og Grunden dertil var den, at skønt vi allerede den 19. December, altsaa før Juleferien, havde tilstillet det foreløbige, af et —tal, som det hedder i Beretningen, vedtagne Ændringsforslag til den daværende Justitsminister med Anmodning om at faa det Samraad med ham, som betingede Sagens videre Fremme fra Udvalgets Side, fandt dette Samraad ikke Sted, uagtet Samlingen jo blev temmelig langvarig. Som Følge deraf kunde Udvalget altsaa ikke slutte sine Arbejder og gøre Indstilling, men maatte indskrænke sig til at afgive den Beretning, jeg har hentydet til. Naar nu Sagen foreligger paa ny i samme Skikkelse, antager jeg, at dette Ting vil vedkende sig, hvad det tidligere har udtalt, og slutte sig til den Opfattelse, som Udvalget i 1906—07 nærmere udtalte, nemlig at man fra alle Sider er enig om paa hurtigst mulig Maade at fremme dette Lovforslag, idet vi gaa ud fra, at alle dette Tings Medlemmer ville anse det for ønskeligt, at dette Lovforslag bringer en Opfyldelse af de Løfter, Grundloven indeholder. Jeg skal derfor paa et senere Tidspunkt foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg, der kan tage Sagen op til den endelige Afslutning af dets Arbejde, som ikke fandt Sted i forrige Samling.